

[Ch. Petersen.]

delse af Fred og Sikkerhed efter Krigens lykkelige Afslutning med de allierede Magters fuldkomne Sejr over Aksemagterne, der havde bragt Død og Ulykke over saa mange Millioner Mennesker Verden over. Vi maa nu haabe, at denne Organisation kan sikre en Fred, som vil give alle Nationer Grundlag for at leve i Sikkerhed inden for egne Grænser og for almindelig Sikkerhed i Verden.

Allerede i Januar 1942 undertegnede, som den højtærede Udenrigsminister gjorde opmærksom paa, den danske Gesandt i Washington, den nuværende Minister Henrik Kauffmann, De Forenede Nationers Erklæring af den 1. Januar 1942, idet han motiverede dette med, at den danske Regering dengang befandt sig under tysk Tvang og derfor var afskaaret fra at undertegne Erklæringen. Deri havde han jo saa absolut Ret. Vi bør, synes jeg, takke Minister Kauffmann, fordi han ikke tog i Betænkning paa eget Ansvar at gøre dette, og navnlig synes jeg, vi bør sige det nu, efter at det er oplyst, at Ministerens Underskrift dannede Grundlaget for Indbydelsen til Danmarks Deltagelse i San Francisco-Konferencen.

Med Hensyn til Pagten har jo den højtærede Udenrigsminister gjort Rede for de vigtigste Bestemmelser, og jeg skal ikke gøre de mange Paragraffer og Artikler til Genstand for nogen indgaaende Drøftelse, men kun nævne ganske enkelte af de Formaaalsbestemmelser, hvori det bl. a. hedder, at De Forenede Nationers Folk er „besluttede paa at frelse kommende Generationer fra Krigens Svøbe, som to Gange i vor Levetid har bragt usigelige Lidelser over Menneskeheden“, og derefter: „paa ny at bekræfte Troen paa fundamentale Menneskerettigheder, paa Menneskets personlige Værdighed og Værd, paa Mænds og Kvinders saavel som store og smaa Nationers lige Rettigheder“. Desuden: „at skabe Vilkaar, hvorunder Retfærdighed og Respekt for de Forpligtelser, der opstaar ved Traktater og andre Kilder til mellemfolkelig Ret, kan opretholdes“, og „at fremme sociale Fremskridt og højne Levevilkaarene under større Frihed“. Endvidere „at udvise Fordragelighed og leve sammen i Fred med hverandre som gode Naboer“ o. s. v.

Det er Formaal, som er saa enkle, klare og rigtige, at vi vistnok alle uden Betænkning kan gaa ind for disse Synspunkter. Naturligvis vil de smaa Stater, som jo ogsaa den højtærede Udenrigsmini-

ster har henledt Opmærksomheden paa, ikke kunne antages at komme til at spille den samme afgørende Rolle i De Forenede Nationers Organisation som Stormagterne; men det vil dog formodentlig ikke være uden Betydning, at deres Røst kan høres i Plenarforsamlingen og i øvrigt i de i Artikel 7 omtalte Raad.

At Pagten maa antages at blive til Gavn for Danmark, er jeg ikke i Tvivl om. Den er jo i det hele et omfattende Værk, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkelthederne, saa meget mere som mit Partis Ordfører i det høje Folketing, Hr. Hartvig Frisch, i sin Ordførertale i Gaar udførligt har givet Udtryk for vort Partis Standpunkt. Jeg kan helt og fuldt ud slutte mig til hans Udtalelser under Behandlingen i Folketinget, og jeg skal her indskrænke mig til at give fuld Tilslutning til Pagten og anbefale Forslaget til Beslutning til Vedtagelse i det høje Ting.

Jefsen Christensen: Ja, det ligger jo i Sagens Natur, at man under Omtalen af et Dokument som det foreliggende, som alle er enige om at ville tiltræde, let kommer til at gentage hinandens Udtalelser. Derfor vil jeg ogsaa begrænse mig til nogle ganske faa Bemærkninger, som dog, haaber jeg, i nogen Grad vil faa deres egen Tone, fordi der er en Side af Sagen, som jeg gerne vil have frem i Forbindelse med dette Værk, idet jeg tror, det har sin Betydning, at vi lægger hinanden det paa Sinde.

Det er som nævnt nu af Landstingets højtærede Formand en meget tiltalende Indledning, det foreliggende Forslag til Rigsdagsbeslutning har. Kan det lyde bedre ovenpaa Krigens Svøbe over Menneskeslægten, end naar det siges: Vi De Forenede Nationers Folk er besluttede paa at frelse kommende Generationer fra Krigens Svøbe, som to Gange i vor Levetid har bragt usigelige Lidelser over Menneskeheden, paa ny at bekræfte Troen paa fundamentale Menneskerettigheder, paa Menneskets personlige Værdighed og Værd, paa Mænds og Kvinders saavel som store og smaa Nationers lige Rettigheder, at skabe Vilkaar, hvorunder Retfærdighed og Respekt for de Forpligtelser, der opstaar ved Traktater og andre Kilder til mellemfolkelig Ret, kan opretholdes, og at fremme sociale Fremskridt og højne Levevilkaarene under større Frihed.

Her erkendes, at den Afgørelsesform for Stridigheder eller Interessesætninger mellem Stater og Nationer, der hedder